

Федулова Інна Миколаївна,
аспірант кафедри кримінального
права та кримінології,
Львівський державний університет
внутрішніх справ, Україна, м. Львів
e-mail: plyashko_inna@ukr.net
ORCID 0000-0002-8403-0682

doi: 10.21564/2414–990x.136.90797
УДК 343.21

ХАРАКТЕРИСТИКА ОБ'ЄКТА ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТАТТЕЮ 206–2 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Досліджуються наукові підходи до визначення поняття об'єкта складу злочину як обов'язкового елемента, який визначає суспільну небезпеку діяння; здійснюється характеристика об'єкта злочину, передбаченого ст. 206-2 Кримінального кодексу України, в тому числі за класифікацією «по вертикалі» та «по горизонталі»; аналізується класифікація злочинів у сфері господарської діяльності відповідно до їх безпосередніх об'єктів, визначається місце ст. 206-2 КК України у системі злочинів у сфері господарської діяльності.

Ключові слова: незаконне заволодіння майном підприємств; установ; організацій; об'єкт складу злочину; родовий об'єкт; безпосередній об'єкт; класифікація злочинів.

Федулова І. Н., аспірант кафедри уголовного права и криминологии, Львовский государственный университет внутренних дел, Украина, г. Львов.
e-mail: plyashko_inna@ukr.net ; ORCID 0000-0002-8403-0682

Характеристика объекта преступления, предусмотренного статьей 206-2 Уголовного кодекса Украины

Исследуются научные подходы к определению понятия объекта преступления как обязательного элемента, который определяет общественную опасность деяния; осуществляется характеристика объекта преступления, предусмотренного ст. 206-2 Уголовного кодекса Украины, в том числе по классификации «по вертикали» и «по горизонтали»; анализируется классификация преступлений в сфере хозяйственной деятельности в соответствии с их непосредственными объектами, определяется место ст. 206-2 УК Украины в системе преступлений в сфере хозяйственной деятельности.

Ключевые слова: незаконное завладение имуществом предприятий; учреждений; организаций; объект преступления; родовый объект; непосредственный объект; классификация преступлений.

Постановка проблеми. Після внесення Верховною Радою України змін до Кримінального кодексу України (далі – КК України) шляхом включення до

нього ст. 206-2 «Незаконне заволодіння майном підприємства, установи, організації» виникла низка теоретичних і практичних проблем, пов'язаних насамперед з правильною кваліфікацією даного злочину, а також відмежуванням його від інших суміжних злочинів.

Такі проблеми з кваліфікацією часто пов'язують з неправильним визначенням об'єкта злочину.

Об'єкт злочину є одним з найважливіших показників суспільної небезпечності злочину, його якісною характеристикою. Саме об'єкт визначає соціальну і юридичну сутність злочину, його істотні риси, якими він відрізняється від суміжних діянь [1]. Правильне встановлення об'єкта складу злочину має велике значення для правозастосовної практики, оскільки помилка в ньому унеможливує здійснення правильної кримінально-правової кваліфікації суспільно-небезпечного діяння [2, с. 26].

Ураховуючи, що ст. 206-2 КК України відносно нова в українському законодавстві і практика її застосування є неоднозначною, а також те, що питання об'єкта даного злочину належним чином не досліджено жодним науковцем, видається за доцільне дослідити об'єкт даного злочину та проблемні питання, пов'язані з його визначенням.

Стан розроблення проблеми. З часу набрання чинності ст. 206-2 КК України певні наукові дослідження даного злочину здійснювали О. А. Бурбело, О. О. Дудоров, Т. В. Дученко, Р. О. Мовчан, Р. А. Панасенко, Ю. С. Погорелов, М. А. Погорецький та ін. Також об'єкт даного злочину побіжно розглядали В. М. Бровко та Є. В. Калмикова.

Але ґрунтового наукового вивчення кримінальної відповідальності за протиправне заволодіння майном підприємства, установи, організації на даний час немає. Багато питань залишаються досі дискусійними.

Мета статті – дати загальну характеристику об'єкта злочину, передбаченого ст. 206-2 КК України, визначити поняття родового та безпосереднього об'єкта цього злочину.

Виклад основного матеріалу дослідження. Учення про об'єкт злочину є одним із найважливіших питань доктрини кримінального права, оскільки від з'ясування сутності об'єкта злочину та визначення його поняття залежить правильне вирішення багатьох проблем кримінально-правової охорони. Будучи системоутворюючим елементом складу злочину, об'єкт дозволяє розкрити його соціальну сутність [3, с. 126]. Він посідає центральне місце у структурі складу злочину, про що свідчить також те, що в Україні та багатьох зарубіжних державах систематизація злочинів здійснюється відповідно до їх об'єкта.

Наразі у науці має місце плюралізм думок щодо визначення поняття об'єкта злочину. Серед найбільш поширених сучасних концепцій об'єкта злочину в теорії кримінального права В. К. Грищук відзначає такі: об'єкт злочину – суб'єктивне право; об'єкт злочину – блага та інтереси, що охороняються законом (правові блага); об'єктом злочину є: а) правові норми і конкретні блага та інтереси; б) посереднім об'єктом є порушуваний припис, норма, а безпосе-

реднім об'єктом – суспільні відносини, що є реальним проявом цього припису; в) з формального боку є норма права, а з матеріального – блага та інтереси, що охороняються цією нормою; г) норма права в її реальному бутті; об'єкт злочину – окремі особи чи групи осіб; об'єкт злочину – охоронювані кримінальним законом суспільні відносини; об'єкт злочину – захищений правом інтерес; об'єкт злочину – охоронювані кримінальним законом суспільні відносини; об'єкт злочину – соціальні блага (цінності), що охороняються кримінальним законом; об'єкт злочину – людина незалежно від віку, розумового розвитку, соціального статусу і т. д.; об'єкт злочину – окремі особи або багато осіб; об'єкт злочину – охоронювані кримінальним законом соціально значимі цінності, інтереси, блага; об'єкт злочину – суспільні відносини, які є відповідним порядком, встановленим приписами правових норм, а також соціальні блага; об'єкт злочину двоякий – соціальна оболонка є завжди першим об'єктом, а всі інші об'єкти перебувають всередині цієї оболонки; об'єкт злочину – охоронюваний кримінальним законом порядок суспільних відносин [4, с. 164–165].

Панівною з указаних вище концепцій є визначення об'єкта злочину як суспільних відносин. Цю концепцію підтримують такі відомі вчені, як М. І. Бажанов, В. К. Грищук, М. Й. Коржанський, В. О. Навроцький, В. Я. Тацій та ін.

Однак, як слушно відзначає В. Я. Тацій, об'єктом усіх злочинів виступає не вся система суспільних відносин (економічних, політичних, ідеологічних тощо), а тільки ті з них, які в даний час охороняються законодавством про кримінальну відповідальність [3, с. 135].

Одним із вдалих і лаконічних, на нашу думку, є визначення об'єкта злочину Л. Палюх, яка вказує, що об'єктом злочину є ті суспільні відносини, що поставлені під охорону кримінального закону, на які посягає злочин і завдає певну шкоду або створює загрозу її спричинення [5, с. 159].

Видається слушною позиція щодо визначення об'єкта злочину як суспільних відносин, і саме з цієї позиції будемо у цій статті розглядати об'єкт злочину, передбачений ст. 206-2 КК України.

У вітчизняній науці кримінального права найбільш прийнятною вважається триступенева класифікація об'єктів «по вертикалі». Згідно з нею розрізняють загальний, родовий і безпосередній об'єкти. Визначальною рисою такої класифікації є те, що вся сукупність охоронюваних кримінальним законом суспільних відносин, її окремі групи та конкретні суспільні відносини повною мірою відповідають взаємовідносинам філософських категорій «загального», «особливого» («спеціального») та «окремого» («конкретного»). Усе це дає змогу визначити об'єкти кримінально-правової охорони на різних рівнях їх узагальнення [6].

За вказаною кваліфікацією слід також проаналізувати об'єкт злочину, передбаченого ст. 206-2 КК України.

Щодо загального об'єкта злочину М. І. Бажанов стверджує, що ним є сукупність всіх суспільних відносин, які поставлені під охорону закону про кримінальну відповідальність. У цю сукупність входять найрізноманітніші відносини

(життя і здоров'я людей, мирне існування держав, економічна та політична основа держав, власність і система господарювання тощо) [7, с. 116].

Отже, загальний об'єкт є спільним для всіх видів злочинів, включає в себе весь спектр суспільних відносин, що охороняється кримінальним законом, у зв'язку з чим не виступає як розмежувальна ознака з іншими групами злочинів, а тому його характеристика в даному дослідженні недоцільна.

Під родовим об'єктом складу злочину в кримінальному праві, як правило, розуміють об'єкт, яким охоплюється певне коло тотожних чи однорідних за своєю соціальною та економічною сутністю суспільних відносин, які через це повинні охоронятися єдиним комплексом взаємозалежних кримінально-правових норм [8, с. 98].

У Кримінальному кодексі України назва його розділу завжди вказує на родовий об'єкт злочинів, що в ньому містяться. Не є винятком розділ VII «Злочини у сфері господарської діяльності».

П. П. Андрушко зазначив, що порядок здійснення господарської діяльності, права, свободи і законні інтереси громадян та правоохоронювані інтереси суб'єктів господарювання, інших юридичних осіб, держави і органів місцевого самоврядування, сама господарська діяльність як заохочувана суспільством і державою діяльність членів суспільства з виробництва товарів, виконання робіт чи надання послуг і являють собою ті соціальні цінності є об'єктами кримінально-правової охорони у сфері господарської діяльності, суспільно небезпечне і протиправне посягання, на які перетворює їх на об'єкти конкретних злочинів [9, с. 4].

Однак багато науковців неоднозначно ставляться до визначення родового об'єкта злочинів у розділі VII КК України як суспільних відносин у сфері посягання на господарську діяльність, оскільки у цьому розділі також містяться статті, предметом охорони яких є кредитно-фінансова, банківська, бюджетна сфери та інші, які не регулюються господарським законодавством.

Ми підтримуємо думку, що визначення родового об'єкта даних злочинів як суспільних відносин у сфері посягання на господарську діяльність є дещо узагальненим і потребує більш широкого визначення, що включатиме в себе всі галузі господарювання.

Схиляємось до твердження, що за існуючого стану законодавства родовим об'єктом злочинів у сфері господарської діяльності потрібно визначити суспільні відносини, що виникають у процесі виробництва всією сукупністю галузей господарства суспільного продукту, його розподілу та обміну, виконання робіт та надання послуг вартісного характеру, а також у процесі формування та виконання бюджетів від результатів господарювання [10, с. 170].

У класифікації об'єктів злочину «по вертикалі» найбільш вагоме значення має безпосередній об'єкт. Він конкретизує суспільно небезпечне діяння, що дає змогу кваліфікувати його за окремою статтею КК України.

Безпосередній об'єкт злочину – ті конкретні суспільні відносини, які поставлені законодавцем під охорону певної статті Особливої частини КК і

яким заподіюється шкода злочином, що підпадає під ознаки конкретного складу злочину [11, с. 106].

З огляду на те, що раніше безпосередній об'єкт злочину, передбаченого ст. 206-2 КК України, науковцями належним чином не досліджувався, а також потребу правильного з'ясування безпосереднього об'єкта, видається за доцільне вивчити структуру зазначених суспільних відносин. Це дозволить окреслити основні ознаки, притаманні безпосередньому об'єктові, і дати його визначення.

У філософській і правовій науці найпоширенішою є думка, згідно з якою структурними елементами суспільних відносин є: 1) суб'єкти (носії) відносин; 2) предмет, з приводу якого існують відносини; 3) соціальний зв'язок (суспільно значуща діяльність) як зміст відносин [11, с. 97].

Що стосується суб'єктів (носіїв) відносин, то у диспозиції ст. 206-2 КК України вони визначаються як підприємства, установи, організації. Однак таке формулювання не відповідає вимогам сучасного цивільного та господарського законодавства, в яких така тріада, яка була притаманна радянському законодавству, виключена.

Натомість ст. 55 Господарського кодексу України передбачено, що суб'єктами господарських відносин поряд з фізичними особами є господарські організації – юридичні особи, створені відповідно до Цивільного кодексу України, державні, комунальні та інші підприємства, створені відповідно до цього Кодексу, а також інші юридичні особи, які здійснюють господарську діяльність та зареєстровані в установленому законом порядку [12].

Тому, на наш погляд, потрібно внести зміни до диспозиції ст. 206-2 КК України та привести її у відповідність до цивільного і господарського законодавства, замінивши формулювання «підприємство, установа, організація» на «юридична особа».

Таким чином, суб'єктом суспільних відносин у досліджуваній нами сфері є безпосередньо самі юридичні особи, що наділені такими правами. При цьому можливості юридичних осіб володіти своїм майном протистоїть заборона іншим особам чинити цьому перешкоду. До таких осіб належать всі особи, що досягли 16-річного віку. Але при кваліфікації діяння за ч. 3 ст. 206-2 КК України злочинне посягання може здійснювати виключно спеціальний суб'єкт – службова особа.

Що стосується предмета, з приводу якого існують суспільні відносини, то М. Й. Коржанський визначає його як конкретний матеріальний об'єкт, в якому проявляються певні сторони, властивості суспільних відносин (об'єкта злочину), шляхом фізичного чи психічного впливу на який заподіюється суспільно небезпечна шкода у сфері цих суспільних відносин [13, с. 173].

У диспозиції ст. 206-2 КК України чітко зазначено, що предметом злочинного посягання є майно підприємства, установи, організації, в тому числі частки, акції, паї їх засновників, учасників, акціонерів, членів. Проте до такого зазначення законодавцем предмета посягання теж є зауваження. Зі змісту диспозиції вбачається, що частки, акції, паї їх засновників, учасників, акціонерів, членів є частиною майна юридичної особи, що суперечить цивільному законодавству.

З цього приводу Є. В. Калмикова слушно зазначала, що законодавчо частки, акції чи паї засновників, учасників, акціонерів чи членів підприємства, установи чи організації (або просто – частки власників юридичної особи) є власністю (майном) цих організацій. Насправді ж у розглядуваному випадку майном юридичної особи є не частки, акції чи паї її власників, а те майно, яке вони передали у статутний фонд юридичної особи під час її утворення (грошові кошти, будівлі, споруди, техніка, обладнання, нематеріальні активи тощо). Як тільки-но це майно передано зазначеними особами до статутного фонду юридичної особи, воно стає власністю цієї юридичної особи. Особи ж, які брали участь у формуванні статутного фонду юридичної особи, вважаються власниками не переданого ними майна, а юридичної особи в цілому з урахуванням того співвідношення, що існувало між внесками засновників на момент утворення цієї юридичної особи [14, с. 15].

Слід зазначити, що заволодіння часткою, акціями чи паєм засновників, учасників, акціонерів є однією із схем і методів протиправного поглинання та захоплення юридичної особи, суть якого полягає у використанні зазначеної частки для здійснення впливу на її діяльність таким чином, що надалі дозволяє в межах правового поля безперешкодне його заволодіння, це так зване «біле рейдерство».

Заволодіння часткою, акціями чи паєм засновників, учасників, акціонерів є важливим предметом кримінально-правової охорони, оскільки на практиці більшість рейдерських заволодінь здійснюються без використання явно кримінальних методів, а лише із застосуванням прогалин цивільного та господарського законодавства. Тому доцільно внести зміни до диспозиції статті, вилучивши уточнююче словосполучення «в тому числі», таким чином розширивши її зміст та узгодивши з цивільним законодавством.

На нашу думку, диспозиція ч. 1 ст. 206-2 КК України може виглядати так «Протиправне заволодіння майном юридичної особи або частками, акціями, паями їх засновників, учасників, акціонерів, членів юридичної особи, шляхом учинення правочинів з використанням підроблених або викрадених документів, печаток, штампів юридичної особи».

Проте слід зауважити, що у такому разі суб'єктами відносин поряд з юридичними особами будуть також засновники, учасники, акціонери, члени юридичних осіб.

Третім структурним елементом суспільних відносин є соціальний зв'язок, який вважається змістом самого відношення. Під соціальним зв'язком найчастіше розуміють певну взаємодію, взаємозв'язок між суб'єктами. Зовні соціальний зв'язок проявляється у двох напрямках: як певний вид діяльності учасників відносин, спрямований на забезпечення нормального функціонування певної сфери суспільного життя або як застигла пасивна форма, наприклад, у вигляді «позицій» людей стосовно інших осіб у формі правового соціального статусу громадян, у вигляді соціальних інститутів тощо [11, с. 99]. Аналізуючи соціальний зв'язок у досліджуваних відносинах, можна дійти висновку, що він

полягає у праві юридичної особи на законних підставах володіти майном та з обов'язку інших осіб не перешкоджати такій діяльності.

Таким чином, безпосереднім об'єктом злочину є охоронювані кримінальним законом суспільні відносини у сфері реалізації юридичними особами права володіння своїм майном.

У теорії кримінального права широке визнання одержала також класифікація безпосередніх об'єктів злочинів «по горизонталі». Сутність цієї класифікації полягає в тому, що на рівні безпосереднього об'єкта виділяються основний та додаткові об'єкти. Необхідність у такій класифікації виникає тоді, коли один і той самий злочин одночасно заподіює шкоду кільком суспільним відносинам [11, с. 107]. Зі змісту диспозицій кваліфікуючих складів злочину, передбаченого ст. 206-2 КК України, вбачається наявність додаткових безпосередніх об'єктів даного злочину. Додатковим безпосереднім об'єктом є ті суспільні відносини, яким заподіюється або стосовно яких виникає загроза заподіяння шкоди поряд з основним об'єктом. Розрізняють додатковий необхідний (обов'язковий) безпосередній об'єкт і додатковий факультативний (необов'язковий) безпосередній об'єкт.

Додатковий необхідний об'єкт злочину – це суспільні відносини, яким при вчиненні даного злочину завжди спричиняється шкода. Наприклад, у складі необережного знищення або пошкодження майна (ст. 196 КК України) основним безпосереднім об'єктом є власність, а додатковим необхідним – життя або здоров'я особи. Додатковий факультативний об'єкт злочину – це ті суспільні відносини, яким при вчиненні даного злочину в одному випадку заподіюється шкода, а в іншому – завдання шкоди цим відносинам не відбувається (наприклад, здоров'я при вчиненні згвалтування (ч. 1 ст. 152 КК України) [6].

Оскільки ч. 2 ст. 206-2 КК України встановлює, що злочинними є ті самі дії (дії, передбачені ч. 1 даної статті), вчинені повторно або за попередньою змовою групою осіб, або з погрозою вбивства чи заподіяння тяжких тілесних ушкоджень, або поєднані з насильством, що не є небезпечним для життя і здоров'я, або з пошкодженням чи знищенням майна, то можна дійти висновку, що додатковим необхідним об'єктом даного злочину є суспільні відносини у сфері охорони життя та здоров'я людини, власності. При цьому додаткових факультативних об'єктів цей злочин не містить.

На даний час існує багато класифікацій злочинів у сфері господарської діяльності залежно від групи суспільних відносин, на які він посягає. Такі класифікації розробляли П. П. Андрушко, В. К. Гришук, О. О. Дудоров, В. Я. Тацій та ін.

Вдалою є пропозиція О. О. Дудорова класифікувати злочини у сфері господарської діяльності таким чином: 1) злочини проти системи грошового обігу та фондового ринку (статті 199, 200, 222-1, 223-1, 223-2, 224, 232-1, 232-2); 2) злочини проти системи оподаткування і системи загальнообов'язкового державного соціального страхування (статті 204, 212, 212-1, 216); 3) злочини проти

бюджетної системи (статті 210, 211); 4) злочини проти порядку переміщення предметів через митний кордон України (ст. 201); 5) злочини проти порядку зайняття господарською діяльністю (статті 203-1, 203-2, 205, 206, 209, 209-1, 203, 227); 6) злочини проти прав кредиторів (статті 219, 222); 7) злочини проти засад добросовісної конкуренції (статті 229, 231, 232); 8) злочини проти порядку приватизації (ст. 233) [15, с. 449].

Позитивно оцінюючи проведену класифікацію злочинів у сфері господарської діяльності слід врахувати, що класифікація була здійснена ще до набрання чинності ст. 206-2 КК України, а тому видається прийнятним, що зазначена стаття відповідно до її безпосереднього об'єкта могла б бути віднесена до групи злочинів проти порядку зайняття господарською діяльністю.

Висновки. Підсумовуючи викладене, слід вказати таке.

Загальним об'єктом злочину є суспільні відносини, що поставлені під охорону кримінального закону.

Родовим об'єктом злочину, передбаченого ст. 206-2 КК України, є суспільні відносини, що виникають у процесі виробництва всією сукупністю галузей господарства суспільного продукту, його розподілу та обміну, виконання робіт та надання послуг вартісного характеру, а також у процесі формування та виконання бюджетів від результатів господарювання.

Безпосереднім об'єктом зазначеного злочину є охоронювані кримінальним законом суспільні відносини у сфері реалізації юридичними особами права володіння своїм майном.

Ст. 206-2 КК України, відповідно до її безпосереднього об'єкта, може бути віднесена до групи злочинів проти порядку зайняття господарською діяльністю.

Загалом питання об'єкта злочину, передбаченого ст. 206-2 КК України, належним чином не досліджене в науці кримінального права і потребує подальшого детального вивчення для вирішення теоретичних і пов'язаних з практичним застосуванням проблем.

Список літератури:

1. Панов Микола. Об'єкт і система злочинів у сфері господарської діяльності / Микола Панов, Микола Панов //Юридична Україна. – 2010. – № 5 (89). – С. 13–19.
2. Навроцький В. О. Теоретичні проблеми кримінально-правової кваліфікації : монографія / В. О. Навроцький. – Київ : Атіка, 1999. – 464 с.
3. Тацій В. Я. Об'єкт злочину [Електронний ресурс] / В. Я. Тацій // Вісник Асоціації кримінального права України. – 2013. – № 1 (1). – Режим доступу : http://nauka.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/07/1_8.pdf.
4. Гришук В. К. Кримінальне право України: Загальна частина : [навч. посібник для студ. юрид. фак. вищ. навч. закл.] / В. К. Гришук. – Київ : Вид. дім «Ін Юре», 2006. – 586 с.
5. Палюх Л. Еще раз к вопросу об объекте преступления [Электронный ресурс] / Л. Палюх // Закон и жизнь. – 2013. – № 814. – С. 158–159. – Режим доступу : <http://www.legeasiviata.in.ua/archive/2013/8-4/41.pdf>.
6. Александров Ю. В. Кримінальне право України. Загальна частина : підручник [Електронний ресурс] / Ю. В. Александров. – Київ : Юридична думка, 2004. – 352 с. – Режим доступу : <http://ukrkniga.org.ua/ukrkniga-text/697/24/>.

7. Уголовное право Украины. Общая часть : учебник / М. І. Бажанов, Ю. В. Баулін, В. І. Борисов и др. – Киев : Юринком Інтер, 2003. – 512 с.
8. Кримінальне право України. Загальна частина : підручник / М. І. Бажанов, Ю. В. Баулін, В. І. Борисов та ін. ; за ред. проф. М. І. Бажанова, В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – 2-е вид., перероб. і допов. – Київ : Юринком Інтер, 2005. – 480 с.
9. Андрушко П. П. Об'єкт кримінально-правової охорони, об'єкт злочину, об'єкт злочинного посягання та об'єкт злочинного впливу: основний зміст понять та їх співвідношення / П. П. Андрушко // Адвокат. – 2011. – №12(135). – С. 4–10.
10. Кісілюк Е. М. Загальні засади кваліфікації кримінальних правопорушень у сфері господарської діяльності / Е. М. Кісілюк, О. В. Процюк // Вісник кримінального судочинства. – 2015. – № 2. – С. 168–174.
11. Кримінальне право України: Загальна частина : підручник / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін. ; за ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – 4-е вид., переробл. і доп. – Харків : Право, 2010. – 456 с.
12. Господарський кодекс України [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, 19–20, 21–22. – Ст. 144 зі змінами. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.
13. Кримінальне право і законодавство України. Частина Загальна: курс лекцій / за ред. М. Й. Коржанського. – Київ : Атіка, 2001. – 432 с.
14. Калмикова Є. Лікарський засіб від хвороби суспільства чи плацебо? : встановлення кримінальної відповідальності за протиправне заволодіння майном підприємства, установи, організації / Є. Калмикова, Д. Калмиков // Юридичний вісник України. – 2014. – № 14. – 5–11 квітня. – С. 14–15.
15. Кримінальне право (Особлива частина) : підручник / за ред. О. О. Дудорова, Є. О. Письменського. – Т. 1 – Луганськ : Вид-во «Елтон – 2», 2012. – 780 с.

References:

1. Panov, M., Panov, M. (2010). Ob'iekt i systema zlochyvnyv u sferi hospodarskoj diialnosti. *Yurydychna Ukraina*, 5(89), 13–19 [in Ukrainian].
2. Navrotskyi, V. O. (1999). *Teoretychni problemy kryminalno-pravovoi kvalifikatsii*. Kyiv: Atika [in Ukrainian].
3. Tatsii, V.Ia. (2013). Ob'iekt zlochyvnyv. *Visnyk Asotsiatsii kryminalnoho prava Ukrainy*, 1(1) *nauka.nlu.edu.ua*. Retrieved from: http://nauka.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/07/1_8.pdf [in Ukrainian].
4. Hryshchuk, V.K. (2006). *Kryminalne pravo Ukrainy: zahalna chastyna*. Kyiv: Vyd. Dim In Yure [in Ukrainian].
5. Paliukh, L. (2013). Esche raz k voprosu ob ob'ekte prestupleniya. *Zakon y zhyzn'*, 814, 158-159. *legeasiviata.in.ua*. Retrieved from: <http://www.legeasiviata.in.ua/archive/2013/8-4/41.pdf> [in Russian].
6. Aleksandrov, Yu.V. (2004). *Kryminalnepravo Ukrainy. Zahalna chastyna*. Kyiv: Yurydychna *dumka.ukrkniga.org.ua*. Retrieved from: <http://ukrkniga.org.ua/ukrkniga-text/697/24/> [in Ukrainian].
7. Bazhanov, M.I., Baulyn, Yu.V., Borysov, V.Y. et al. (2003). *Uholovnoe pravo Ukrayny. Obschaia chast'*. Kiev: Jurinkom Inter [in Russian].
8. Bazhanov, M.I., Baulin, Yu.V., Borysov, V.I. et al. (2005). *Kryminalne pravo Ukrainy. Zahalna chastyna*. Bazhanov M.I., Stashys V.V., Tatsii V.Ya. (Eds.). Kyiv: Yur in kom Inter.
9. Andrushko, P.P. (2011). Ob'iekt kryminal'no-pravovoi okhorony, ob'iekt zlochyvnyv, ob'iekt zlochyvnoho posiahanniata ob'iekt zlochyvnoho vplyvu. *Osnovnyj zmist poniat'ta i khspivvidnoshennia*. *Advokat*, 12 (135), 4–10 [in Ukrainian].
10. Kisiliuk, E.M., Protsiuk, O.V. (2015). *Zahalni zasady kvalifikatsii kryminalnykh pravoporushen u sferi hospodarskoj diialnosti*. *Visnyk kryminal'noho sudochynstva*, 2, 168–174 [in Ukrainian].

11. Baulin, Yu.V., Borysov, V.I., Tiutiuhin, V.I. et al. (2010). Kryminalne pravo Ukrainy. Zahalna chastyna. V. V. Stashys, V. Ya. Tatsii (Eds.). Kharkiv: Pravo [in Ukrainian].
12. Hospodarskyj kodeks Ukrainy. Verkhovna Rada Ukrainy. (2003). zakon3.rada.gov.ua. Retrieved from: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/436-15> [in Ukrainian].
13. Korzhanskyi, M.J. (Ed.) (2001). Kryminalne pravo i zakonodavstvo Ukrainy. Chastyna Zahalna. Kursleksij. Kyiv: Atika [in Ukrainian].
14. Kalmykova, Ye., Kalmykov, D. (2014). Likars'kyj zasib vid khvoroby suspil'stva chy platsebo? : vstanovlennia kryminal'noi vidpovidal'nosti za protypravne zavolodinnia majnom pidpriumstva, ustanovy, orhanizatsii. Yurydychnyj visnyk Ukrainy, 14, 14–15 [in Ukrainian].
15. Dudorov, O.O. Pysmenskyi, Ye.O. (2012). (Eds.). Kryminalne pravo (Osoblyva chastyna). Vol. 1. Luhansk: vydavnytstvo Elton 2 [in Ukrainian].

Fedulova I. M., Postgraduate Student of Criminal Law and Criminology, Lviv State University of Internal Affairs, Ukraine, Lviv.

e-mail: plyashko_inna@ukr.net ; ORCID 0000-0002-8403-0682

Object characteristics of the facility amount to a crime under the article #206-2 of the Criminal code of Ukraine

The scientific approaches towards the definition of the object offense as a mandatory element, which defines a socially dangerous act is studied; characterization of the object of an offense in the scope of the Article 206-2 of the Criminal Code of Ukraine is carried out, including the classification of «vertical» and «horizontal»; the article analyzes the classification of crimes in the sphere of economic activity in accordance with their direct objects, defined place in the Article 206-2 of the Criminal Code of Ukraine in the system of crimes in the sphere of economic activity.

Keywords: illegal acquisition of property of enterprises; institutions and organizations; the crime object; a generic object; the direct object; the classification of crimes.

Надійшла до редколегії 23.01.2017 р.